

Tanker havde dengang gældt hans Projekt, hans Fremtid, Onkel Heinrich og »det hemmelige Konsortium«, hvis Understøttelse han stadig troede betinget af Muligheden for en intim Forbindelse med det Salomonske Hus. Men alt dette var mere og mere trængt tilbage i hans Sind. Lidt efter lidt genvaktes i disse Øjeblikke hans første, ærefrygtsfulde Ømhedsfølelse for hende, den, der saa hurtigt var bleven Egenkærlighedens og Forfængelighedens Bytte. Som han saa hende sidde der med den smalle, blege Ansigtsoval indrammet af de mørke Haarbølger og med en Baggrund af luende Solnedgangsrodt mellem sorte Træstammer, blev han grebet af en lignende højtidelig Følelse som hin Aften i København, da han ved at betragte hende, mens hun sad ved Lampen med sin fine Haand tænksomt under Hagen, pludselig saa hende ligesom omstraalet af en himmelsk Glorie. Han bed Tænderne sammen ved den blotte Tanke om, at Eybert eller en anden Hr. Fiskeblod skulde vanhellige denne overjordiske Jomfruelighed; at overhovedet nogen anden end han selv skulde faa disse mulmsorte Øjnes uudgrundelige Blik til at briste i jordisk Kærlighedsjubel!

De havde imidlertid naaet Raavad og kom nu ud af Skoven. En Tid kørte de ud ad Lundtoftevejen, saa drejede Philip Salomon tilvenstre ind paa en Bivej for at naa hjem over Eremitagesletten.